

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΡ.467 - 468

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΘΩΜΑ)

Απόστολος: Πράξ. ε' 12-20

Ευαγγέλιο: Ιω. κ' 19-31

5 Μαΐου 2019

Αργά το απόγευμα της ημέρας της Αναστάσεως οι δέκα μαθητές χωρίς τον Θωμά είναι συγκεντρωμένοι σ' ένα σπίτι στην Ιερουσαλήμ. Κι ενώ οι καρδιές τους είναι βαθιά πληγωμένες από τα γεγονότα της Παρασκευής και οι θύρες του σπιτιού κλειδαμπαρωμένες, ξαφνικά εμφανίζεται ο αναστημένος Κύριος ανάμεσά τους και τους λέει: «Ειρήνη ὑμῖν». Κι αμέσως τους δείχνει τα σημάδια των πληγών Του, για να πεισθούν ότι είναι ο ίδιος ο Διδάσκαλός τους που αναστήθηκε. Πόσο γρήγορα άλλαξαν όλα, πώς τόσο ξαφνικά η χαρά πλημμύρισε τις καρδιές τους! Και ο Κύριος τους ξαναλέει: «Ειρήνη ὑμῖν»· όπως με απέστειλε ο Πατέρας μου στον κόσμο για το έργο της σωτηρίας των ανθρώπων, έτσι κι εγώ στέλνω εσάς να συνεχίσετε το έργο μου. Και τους μετέδωσε πνοή ουράνιας ζωής εμφυσώντας στο πρόσωπό τους και λέγοντας: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον». Ὅσων ανθρώπων τις αμαρτίες θα συγχωρείτε, θα είναι συγχωρημένες από τον Θεό, και ὁποιων δεν τις συγχωρείτε, θα μένουν ασυγχώρητες.

Σε λίγο ο Κύριος έγινε ἀφαντος. Η ημέρα, όμως, εκείνη χαράχθηκε ανεξίτηλα στην καρδιά τους ως η ιερότερη της ζωής τους. Ήταν η ημέρα εκείνη, η μία των Σαββάτων, η Κυριακή της Αναστάσεως. Αυτήν ακριβώς τη σημασία της ημέρας θέλει να τονίσει ο ιερός ευαγγελιστής Ιωάννης. Γι' αυτό και επαναλαμβάνει: «τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων».

Βέβαια οι ἅγιοι Απόστολοι δεν είχαν καταλάβει αμέσως τη σημασία εκείνης της πρώτης Κυριακής στην ιστορία του Κόσμου. Ὅμως ο ίδιος ο Κύριος κατέδειξε την ιερή θέση της ευθύς εξαρχής. Αυτός την ευλόγησε με την Ανάστασή Του. Αυτός οικονόμησε έτσι τα πράγματα, ὥστε να είναι συναγμένοι την ημέρα εκείνη οι ἅγιοι Απόστολοι για να τους προσφέρει τα αγαθά της Αναστάσεώς Του. Ημέρα Κυριακή πάλι, μετά από οκτώ μέρες, εμφανίζεται στους ἑνδεκα. Ημέρα Κυριακή κατόπιν αποστέλλει το Ἅγιο Πνεῦμα στους μαθητές Του. Ημέρα Κυριακή αργότερα αποκαλύπτεται στην Πάτμο στον ευαγγελιστή Ιωάννη. Βέβαια ο Αναστάς είναι παρών μέσα στο λαό Του κάθε μέρα, ιδιαιτέρως, όμως, κάθε Κυριακή ζητά από τους πιστούς ὁλων των αἰώνων να εἴμαστε συναγμένοι για να Τον δούμε με τα μάτια της ψυχῆς μας και να Τον ψηλαφήσουμε. Κι εκείνος να μας ευλογήσει και να μας μεταδώσει την ειρήνη Του. Να εγκαταστήσει μέσα μας ανάπαυση και χαρά. Να μας προσφέρει διὰ των λειτουργῶν Του τη συχώρηση των αμαρτιῶν μας. Θέλει να μας κάνει συνδαιτυμόνες στο δείπνο Του. Να μας προσφέρει τα ακριβότερα δώρα Του, το Τίμιο Σῶμα Του και το Ἄχραντο Αἷμα Του. Μας περιμένει κάθε Κυριακή να μας δώσει δύναμη νέας ζωῆς. Ὡστε να σκορπιστούμε στα σπίτια μας και να μεταδώσουμε την εμπειρία που ζούμε στον Ναό κάθε Κυριακή. Ὡσπου να γίνει ὅλη η ζωή μας μια

Κυριακή αιώνια, αληθινή. Μην απουσιάζουμε, λοιπόν, καμία Κυριακή από τον Ναό του Θεού.

Ο Θωμάς, δυστυχώς, απουσίαζε από τη σύναξη αυτή της Κυριακής. Κι όταν τον είδαν κάποια άλλη στιγμή οι μαθητές, και γεμάτοι ενθουσιασμό του είπαν: «τον είδαμε τον Κύριο!», αυτός έλεγε: Εάν δεν Τον δω με τα μάτια μου και δεν βάλω το δάκτυλό μου στο σημάδι των καρφιών, δεν πρόκειται να πιστεύσω. Οκτώ μέρες μαρτυρικές πέρασε ο Θωμάς. Μέχρι την επόμενη Κυριακή· όταν ήταν και πάλι συναγμένοι οι μαθητές, μαζί τώρα με τον Θωμά. Οι θύρες του σπιτιού και πάλι κλειστές και ξαφνικά ήλθε και πάλι ο Χριστός ανάμεσά τους λέγοντας: «Ειρήνη ύμιν». Κι έπειτα στράφηκε στον Θωμά και του είπε: Έλα, Θωμά, φέρε το δάκτυλό σου εδώ στα σημάδια των πληγών μου, δεξ τα χέρια μου, βάλε το χέρι σου στην πλευρά μου, και μην αφήνεις τον εαυτό σου να κυριευθεί από απιστία, αλλά γίνε πιστός. Τότε ο Θωμάς σε μία έκρηξη χαράς αναφώνησε: Είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου! Και ο Κύριος του απαντά: Πιστεύεις επειδή με είδες! Είναι μακάριοι αυτοί που θα πιστεύσουν σε μένα χωρίς να με έχουν δει.

Γιατί, όμως, ο Θωμάς έδειξε τέτοια δυσπιστία; Πώς δεν θυμήθηκε τις προρρήσεις του Κυρίου για την Ανάστασή του; Πώς δεν θυμήθηκε την ανάσταση του υιού της χήρας της Ναΐν και του Λαζάρου που τις είχε δει με τα μάτια του; Και τώρα γιατί, ενώ οι άλλοι μαθητές τον διαβεβαίωναν, παρέμεινε δύσπιστος;

Ο Θωμάς, βέβαια, είχε κάποια δυσκολία. Ήταν ένας χαρακτήρας συναισθηματικός, ευαίσθητος και μελαγχολικός. Ο θάνατος του λατρευτού του Κυρίου, ασφαλώς, τον είχε βυθίσει σε κατάσταση απογοητεύσεως και μελαγχολίας. Εδώ, όμως, ακριβώς έκανε ένα τραγικό λάθος, απομονώθηκε από τους άλλους μαθητές. Γι' αυτό και ταλανίστηκε πολύ τόσες μέρες. Οι άλλοι πανηγύριζαν κι αυτός υπέφερε. Δεν ήταν βέβαια άπιστος, αλλά βρισκόταν σε κατάσταση κρίσιμη. Κινδύνευε πολύ.

Και ο Κύριος συγκαταβαίνει στην ολιγοπιστία του Θωμά. Κι έρχεται την ίδια μέρα και ώρα, στον ίδιο τόπο, με τον ίδιο τρόπο, λέγοντας τα ίδια λόγια, για να επαναφέρει τον Θωμά στην πίστη. Και με μία τρυφερότητα μοναδική του δείχνει ότι γνωρίζει το δράμα που πέρασε και θέλει να τον οδηγήσει σε πίστη και μετάνοια. Διδάσκει, όμως, ταυτόχρονα κι αυτόν και όλους μας να μην απομονωνόμαστε ποτέ όταν μας ζώνουν λογισμοί αμφιβολιών και απογοητεύσεων. Διότι έτσι κινδυνεύουμε. Αλλά να προστρέχουμε στο έλεος του Κυρίου, μέσα στην κοινωνία των πιστών, στην αγία μας Εκκλησία, για να λάβουμε πίστη και δύναμη, χαρά κι ελπίδα. Και να αναφωνεί ο καθένας μας μαζί με τον Θωμά: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου»!

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πράξ. στ' 1 - 7

Ευαγγέλιον: Μάρκου ιε' 43 - ιστ' 8

12 Μαΐου 2019

Είναι οι πρώτοι μάρτυρες της αναστάσεως του Χριστού, αγαπητοί μου αδελφοί! Τρεις γυναίκες. Η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία του Ιακώβου και η Σαλώμη. Ήταν ανάμεσα στους ακόλουθους του Χριστού μαζί με τους δώδεκα μαθητές Του και άλλους, συνολικά εβδομήντα, που Τον ακολουθούσαν. Έφθασαν πολύ πρωί. Είχαν αγοράσει από την προηγούμενη αρώματα, και τηρώντας το έθιμο, ήλθαν να αλείψουν το σώμα του νεκρού Χριστού. Στον δρόμο σκέφτηκαν «τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;» Ο τάφος που παρεχώρησε ο ευσοκήμων βουλευτής Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, σκαμμένος βαθιά, είχε καλυμμένη την είσοδό του με ογκώδη και πολύ βαριά πέτρα. Έκπληκτες, φτάνοντας, βλέπουν τον λίθο δίπλα στην είσοδο. Η είσοδος ελεύθερη. Έκπληξη! Και ο φόβος μεγαλύτερος. Βρίσκουν το μνημείο κενό. Στο δεξιό άκρο του μνημείου «εἶδον νεανίσκον καθήμενον περιβεβλημένον στολήν λευκὴν». Μη φοβάστε: «Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν, τὸν ἐσταυρωμένον. Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε. Ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.» Ζητάτε τον Ιησού τον Ναζωραίο, που σταυρώθηκε. Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να ο τόπος που τον έβαλαν. Απαντά ο «νεανίσκος» στις απορίες τους που δεν πρόλαβαν ακόμη να εκφράσουν! Έκπληκτες, αλλά περισσότερο φοβισμένες, οι τρεις γυναίκες, αγαπητοί μου αδελφοί, ακούνε τον ήρεμο εξωπραγματικό νεανίσκο, ντυμένο με λευκά ενδύματα. Αγγέλλει την ανάσταση του Χριστού, σαν να είναι ένα απλό, γνωστό και αναμενόμενο συνηθισμένο γεγονός! «Ἠγέρθη!» είπε. Με δυσκολία προσπαθούν να συνειδητοποιήσουν το γεγονός της αναστάσεως, που ωστόσο, τους το είχε προαναγγείλει ο Κύριος. Τότε δεν το είχαν προσέξει. Σχεδόν δεν το άκουσαν. Τώρα όμως, φαίνεται ότι η ανάσταση είναι πραγματικότητα. Αληθώς ανέστη ο Κύριος, θα σκέφτηκαν. Ωστόσο θα έχουν και το ιδιαίτερο, επιπλέον τιμητικό προνόμιο να μεταφέρουν και την εντολή, που τους μεταβιβάζει ο άγγελος. «Εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.» Να πείτε στους μαθητές Του και ιδιαιτέρως στον Πέτρο, ότι θα σας περιμένει στη Γαλιλαία. Εκεί, θα Τον δείτε. Σας το είχε πει άλλωστε, πριν τη σταύρωση. Αυτές, οι απλές γυναίκες, οι όχι λιγότερο φοβισμένες και έκπληκτες, μετέφεραν το μήνυμα, στους φοβισμένους μαθητές. Αγγελιοφόροι της μεγάλης χαροποιού είδησης οι τρεις γυναίκες, έβαλαν κυριολεκτικά φτερά στα πόδια τους, για να φτάσουν όσο μπορούσαν γρηγορότερα στους μαθητές. Να φέρουν μοναδικό άγγελμα. Εκεί όμως, στη Γαλιλαία, αλλά και σε άλλες περιπτώσεις θα αξιωθούν να δουν τον Αναστάντα Κύριο. Θα είναι γι' αυτές μια εξαιρετική ανάμνηση, που θα διατηρήσουν μέχρι το τέλος της ζωής τους. Έχουν

πεισθεί ότι είναι ο αναστημένος σωτήρας. Θα διώξουν τον φόβο και θα διακηρύξουν την ανάσταση του Κυρίου.

Είναι πραγματικά μοναδικό γεγονός! Είναι η βάση της πίστης μας, αγαπητοί μου. Είναι η απόδειξη της θείας προέλευσης του Χριστού. Είναι ο Κύριός μας και ο Θεός μας, όπως θα ομολογήσει και ο προβληματισμένος Θωμάς. Σ' αυτή την Ανάσταση, βασιζεται η θρησκεία μας.

«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν. Ἔτι ἐστέ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν».

Η πίστη μας, αγαπητοί μου αδελφοί, στηρίζεται στην ανάσταση του Κυρίου. Είναι η υλοποίηση της διδασκαλίας των εμπνευσμένων προφητών. Προανήγγειλαν την τήρηση της υπόσχεσης του Θεού για τη σωτηρία μας! Προφήτευσαν την ἔλευση Του, τη θυσία και την Ανάστασή Του. Όλα πλέον είναι μια ολοκληρωμένη πραγματικότητα. Είναι η επιβεβαίωση της διδασκαλίας Του. Αποκτά άλλη σημασία η διδασκαλία του Θεανθρώπου Χριστού. Μετά την ανάσταση, Τον αντιμετωπίζουμε ως τον Θεό. Αν υπήρχε κάποια μέχρι τότε αμφιβολία, δεν δικαιολογείται πλέον. Αυτή η πίστη στην ανάσταση, αποτελεί και την ελπίδα και για την δική μας ανάσταση, σε μια άλλη ζωή, στη βασιλεία Του. Είναι αυτή η ανάσταση που ακολούθησε τη σταυρική θυσία Του, που αποδεικνύει την απέραντη αγάπη Του, για να μας απαλλάξει από το βάρος της αμαρτίας, που με τη θέλησή μας φορτωθήκαμε. Αποθέσαμε τις πολλές μας αμαρτίες, πάνω στο βαρύ σταυρό που μετέφερε. Ο Θεάνθρωπος Χριστός, με την ανθρώπινη φύση Του υπέφερε το φοβερό βασανιστήριο της σταύρωσης. Δεν είναι μια απλή θανατική στιγμιαία και ανώδυνη ποινή ο σταυρός. Ήταν οδυνηρό βασανιστικό μαρτύριο! Από τη στιγμή που καρφώθηκε, σηκώθηκε ο σταυρός, μέχρι τη στιγμή που παρέδωσε το πνεύμα, υπέφερε το συνεχές βασανιστικό μαρτύριο! Αυτό το μαρτύριο, το δέχτηκε για μας, για χάρη μας. Του χρωστάμε πίστη χωρίς αμφιβολίες. Οφείλουμε σ' Αυτόν, απόλυτη αφοσίωση, όλη την αγάπη μας. Και Εκείνος τί ζητάει από εμάς; Απαιτήση του Κυρίου μας είναι να εμπιστευόμαστε Εκείνον και να δεχόμαστε το περιεχόμενο της πίστης που μας δίδαξε και μέσω των μαθητών Του, και μας παρέδωσε. Και όχι μια απλή πίστη, γιατί «και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίπτουσι». Και οι δαίμονες πιστεύουν. Η δική μας πίστη χαρακτηρίζεται από συνέπεια. Πίστη και έργα! «Πίστις άνευ έργων νεκρά ἐστί!» Τήρηση των εντολών Του. Και Εκείνος θα μας ανταμείψει. Όπως ανταμείψε με την προνομιακή τιμή, να μάθουν την ανάστασή Του, πρώτες οι τρεις πιστές ακόλουθες, τρεις γυναίκες. Να γίνουν αγγελιοφόροι του σωτηρίου μηνύματος! Το άγγελμα που θα μετατραπεί σε έναυσμα κινητήριο για τους μαθητές – αποστόλους, για να διαδώσουν την ευχάριστη είδηση της σωτηρίας, σ' όλο τον κόσμο!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πράξ. θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε' 1-15

19 Μαΐου 2019

Τετάρτη Κυριακή από του Πάσχα σήμερα και η Εκκλησία μας όρισε όπως διαβάζουμε την ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στο θαύμα της θεραπείας του παραλύτου της Βηθεσδά. Ορίστηκε αυτή η περικοπή να διαβάζεται σήμερα γιατί πρώτα τέτοια χρονική περίοδο που διανύουμε και εμείς βρέθηκε ο Χριστός στα Ιεροσόλυμα και θεράπευσε τον Παράλυτο. Έπειτα γιατί μέσα από το θαύμα, μας φανερώνεται ότι ο Χριστός με την ανάστασή Του γίνεται Αυτός η κολυμβήθρα πάσης ίασεως και θεραπείας σωματικής και ιδιαίτερα πνευματικής.

Ο παράλυτος για 38 χρόνια ανέμενε στην προβατική κολυμβήθρα η οποία λέγεται και Βηθεσδά. Προσδοκούσε την ημέρα που θα μπορούσε να θεραπευθεί μπαίνοντας πρώτος στην κολυμβήθρα μετά την ταραχή του ύδατος από τον άγγελο. Δεν τα κατάφερε, όμως, γιατί άλλοι τον προλάβαιναν και όπως λέγει ο ίδιος **«άνθρωπον ουκ είχε»** να τον βοηθήσει. Ο Χριστός που έγινε άνθρωπος για τον καθένα ξεχωριστά συναντά τον παραλυτικό και τον θεραπεύει με έναν του λόγο: **«έγειρε άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει»**. Αν αναλύσουμε προσεκτικά την περικοπή μπορούμε να διδαχθούμε πολλά. Θα επικεντρωθούμε όμως εν συντομία σε δύο σημεία από την περικοπή:

- Ένα πρώτο μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι ότι ο Χριστός είναι αυτός που μπορεί να μας ελευθερώσει από την πνευματική παραλυσία και να μας οδηγήσει ελεύθερα κοντά Του. Ο Χριστός απευθύνεται προς τον παράλυτο και του λέγει **«Θέλεις υγιής γενέσθαι;»** Ποιος δεν θέλει να γίνει καλά; Όμως ζητά τη δική μας συγκατάθεση γι' αυτό και ρωτάει πρώτα τον παράλυτο. Ο Χριστός βέβαια εδώ εννοούσε όχι μόνο την υγεία του σώματος αλλά και της ψυχής του. Ο άνθρωπος, δυστυχώς, πολλές φορές αναλώνεται και εξαντλείται στα υλικά πράγματα και απομακρύνεται από τον Θεό. Έτσι μακράν του Θεού, μέσα στην αμαρτία η ψυχή του παραλύει. Μπορεί να είναι υγιής σωματικά αλλά ουσιαστικά είναι παράλυτος και η πνευματική παράλυση είναι χειρότερη από τη σωματική. Ο Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο για να αποκαταστήσει σε όλους την σωματική υγεία. Πολλές φορές ο Χριστός δίνει τη σωματική υγεία σε όσους με πίστη καταφεύγουν κοντά Του μέχρι και σήμερα. Όμως αυτό δεν είναι το πρωτεύον για τον Θεό και για τον κάθε χριστιανό. Το σώμα κάποτε θα πεθάνει για να αναστηθεί καινούριο κατά τη Δευτέρα παρουσία. Η ψυχή όμως είναι αυτή που πρέπει να διατηρηθεί υγιής. Αν έχει παραλύσει, λόγω της αμαρτίας, να καταφύγει στον πνευματικό και με μετάνοια και εξομολόγηση να τη θεραπεύσει. Υπάρχουν άνθρωποι που μπορεί να είναι υγιείς, εντελώς καλά, αλλά λόγω της απομάκρυνσής τους από τον Θεό να είναι δυστυχώς εντελώς παράλυτοι πνευματικά. Υπάρχουν και παράλυτοι στο

σώμα οι οποίοι όμως είναι υγιέστατοι στη ψυχή. Βρίσκονται καθημερινώς μέσα στην Εκκλησία με πίστη και υπομονή μετέχουν των μυστηρίων της, αυτοί θα κληρονομήσουν την αιώνια ζωή. Θα πρέπει, λοιπόν, να ενδιαφερόμαστε για το σώμα μας αλλά πρωτίστως για την ψυχή μας, να μην την παραμελούμε μακριά από τον Θεό στην αμαρτία και αμετανοησία. Ο Χριστός διά των μυστηρίων Του μέσα στην Εκκλησία είναι αυτός που μπορεί να μας κρατάει υγιείς και στο σώμα αλλά πρωτίστως υγιείς στην ψυχή.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η περικοπή σήμερα είναι ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι. Ο παράλυτος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής εξέφρασε ένα παράπονο στον Χριστό: **«Κύριε άνθρωπον ουκ έχω»**. Φαίνεται ότι από την μια ήταν εντελώς παράλυτος, ώστε να μην μπορεί ούτε να συρθεί προς την κολυμβήθρα και από την άλλη ότι ήταν εντελώς μόνος, εγκαταλελειμμένος από όλους. Συμβαίνει πολλές φορές άνθρωποι που ξεχνούν τον Θεό να ξεχνούν και τους συνανθρώπους τους. Όταν κινείται ο άνθρωπος από ιδιοτέλεια είναι φυσικό να λέγει, αφού αυτός δεν μπορεί να μου προσφέρει τίποτα γιατί να τον βοηθήσω; Έτσι αντιμετώπιζαν και τον σημερινό παράλυτο οι γύρω του, ακόμα και συγγενείς και φίλοι και τον άφησαν εντελώς αβοήθητο. Όμως εκεί που μπορεί όλοι να μας ξεχάσουν, να μας περιφρονήσουν ο Θεός δεν μας ξεχνά. Ο Θεός δεν ξεχνά ιδιαίτερα τους δικούς Του, αυτούς που τον αγαπούν και αγωνίζονται στη ζωή τους να διαφυλάξουν τις εντολές Του. Είναι μια ελπίδα σε όλους μας αυτό και παρηγοριά ότι ο Θεός θα έρθει κάποια στιγμή. Μπορεί να περάσει αρκετός χρόνος αλλά θα έρθει να μας ανταμείψει για τους κόπους και ιδιαίτερα την υπομονή και την εγκαρτέρηση που δείξαμε στις δοκιμασίες της ζωής. Όμως και εμείς οι Χριστιανοί πρέπει να ομοιάσουμε με τον Θεό όσον αφορά στη βοήθεια προς τους συνανθρώπους μας. Να μην τα περιμένουμε να τα κάνει όλα ο Θεός και να φαινόμαστε άσπλαχνοι και ανελεήμονες. Θα πρέπει να στεκόμαστε δίπλα στους πάσχοντες συνανθρώπους μας και να τους παρέχουμε βοήθεια. Να βοηθήσουμε έναν άνθρωπο να καταφέρει να σταθεί στα πόδια του. Να μην ξεχνούμε, όμως, και κυρίως να τον βοηθήσουμε να ελευθερωθεί από την παραλυσία της ψυχής οδηγώντας τον στον πνευματικό, στην εξομολόγηση και γενικά στην Εκκλησία και τα μυστήριά της.

Σπουδαία τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής που πρέπει να τα έχουμε υπόψη. Να προσέχουμε να διαφυλαχθούμε από την παραλυσία της ψυχής, μέσω των μυστηρίων της Εκκλησίας. Έπειτα να ξέρουμε ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι. Ο Χριστός είναι πάντοτε δίπλα μας φτάνει να τον επικαλούμαστε και αυτός θα έρθει να μας βοηθήσει σε κάθε περίπτωση της ζωής.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ' 5-42

26 Μαΐου 2019

**«Ει ἤδεις την δωρεάν του Θεού, και τις εστιν ο λέγων σοι, δός μοι πιείν, συ αν ἤτησας αυτόν, και ἔδωκεν αν σοι ὕδωρ ζών»
(Ιωάν. δ' 10)**

Υποκλινόμαστε σήμερα με θαυμασμό μπροστά στη δωρεά του Θεού, που εκδηλώνεται τόσο σαν συγκατάβαση, όσο και σαν αποκάλυψη. Σαν συγκατάβαση, γιατί δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σε άντρα ή γυναίκα, ανάμεσα σε Ιουδαίο ή αλλοεθνή, τη Σαμαρείτισσα, και τέλος χωρίς να κάνει διάκριση ανάμεσα σε δίκαιο ή αμαρτωλό. Γιατί, όπως είπε ο ίδιος ο Χριστός: «ἦλθε ο Υἱός του Ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός» (Λουκ. ι θ' 10). Ακόμα: διαβεβαίωσε ότι «ουκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν» (Ματθ. θ' 13).

Όμως, πέρα από τη συγκατάβαση προς τον αμαρτωλόν άνθρωπο, η δωρεά του Θεού εκδηλώνεται σήμερα σαν αποκάλυψη. Διπλή αποκάλυψη. Αποκάλυψη της μεγάλης αλήθειας, ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και ως Πνεύμα ευρίσκεται παντού, η δε λατρεία Του μπορεί να προσφέρεται παντού με την προϋπόθεση «τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν». Αποκάλυψη ακόμα, ότι Αυτός είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας και Λυτρωτής, δηλαδή ο Χριστός: «Εγώ ειμί ο λαλών σοι», είπε στη Σαμαρείτισσα όταν αυτή ομολόγησε « οίδα ότι Μεσσίας έρχεται ο λεγόμενος Χριστός· όταν ἔλθη εκείνος, αναγγελεῖ ἡμῖν πάντα».

Η αποκάλυψη, λοιπόν, αφορούσε τόσο τον ίδιο τον Χριστό, όσο και την πνευματικότητα και τη λατρεία του Θεού. Εκπλήσσει όμως και η Σαμαρείτισσα. Παρά την ηθική ακαταστασία της, παρά την αμαρτωλότητα της, την οποία και δεν διαψεύδει, εντούτοις η Σαμαρείτισσα παρουσιάζεται να έχει θρησκευτικά ενδιαφέροντα, αλλά και πνευματική δίψα. Γνωρίζει τη διαφορά που υπάρχει σχετικά με τον τόπο της λατρείας του Θεού ανάμεσα στους Ιουδαίους και στους Σαμαρείτες. Οι μεν Ιουδαίοι θεωρούν τον Ναό των Ιεροσολύμων ως μοναδικό τόπο λατρείας του Θεού, οι δε Σαμαρείτες το όρος Γαριζίν. Όμως μέσα της έχει κάποια αμφιβολία. Για τούτο ρωτά τον Χριστό ποιός είναι ο σωστός τόπος λατρείας, για να πάρει την απάντηση για τον τρόπο της λατρείας: «Ο Θεός είναι πνεύμα. Κι αυτοί που τον λατρεύουν, πρέπει να τον λατρεύουν με τη δύναμη του Πνεύματος, που φανερώνει την αλήθεια».

Ο Χριστός, λοιπόν, που δεν αποστρέφεται τον αμαρτωλό άνθρωπο, έτσι και σήμερα δεν αποστράφηκε τη Σαμαρείτισσα. Αντίθετα, αναγνωρίζοντας τη σπίθα της θετικής πλευράς της προσωπικότητάς της, καθώς και τη διάθεσή της για μετάνοια, παραμέρισε τη στάχτη της αμαρτίας, που σαν σιβάδα κάλυπτε την ψυχή της και αναζωπύρωσε την πίστη της. Τη διαφωτίζει στο ερώτημά της, διδάσκει τη μεγάλη αλήθεια για τον Θεό, καθώς και τον τρόπο της λατρείας Του και την καλεί, όπως και τον καθένα από μας, στη φωτεινή ζωή. Παράλληλα της αποκάλυψε ότι η ευτυχία δεν βρίσκεται στις θολές πηγές της

αμαρτίας, αλλά στο «ύδωρ» το «ζων», που είναι η αλήθεια και η Χάρης του Θεού και που όταν το πιει κάποιος δεν θα ξαναδιψάσει. Αντίθετα, όπως διαβεβαίωσε σήμερα ο Χριστός τη Σαμαρείτισσα: «το ύδωρ ο δώσω αυτό, γενήσεται εν αυτό πηγή ύδατος αλλομένου εις ζών αιώνιον». «Το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του μια πηγή που θ'αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας».

Η Σαμαρείτισσα αποδέχθηκε αυτό το «ύδωρ το ζων», όπως προσφέρθηκε μέσα από τις ύψιστες αλήθειες για τον Θεό και την αυτοαποκάλυψη του Χριστού ως Μεσσία. Η αποδοχή αυτών των αληθειών επιβεβαιώνεται με διπλό τρόπο αντίδρασης. Πρώτον, δεν «επιτέθηκε» φραστικά στον συνομιλητή της για όλα εκείνα που αφορούσαν την προσωπική ζωή της. Δεύτερον, μετέτρεψε την «προσβολή» σε ευκαιρία για μετάνοια και σωτηρία. Μέσα από την αποκάλυψη του Χριστού, ότι είναι ο Μεσσίας, πήρε όλες τις εξηγήσεις που ήθελε. Ιδιαίτερα δε ότι και οι Σαμαρείτες αν και «αλλογενείς» για τους Ιουδαίους, για τον Χριστό είναι και αυτοί δικαιούχοι αυτής της σωτηρίας.

Αυτή την αποκάλυψη δεν την οικειοποιήθηκε. Αντίθετα, θεωρώντας την σωτηρία σαν πολύτιμο δώρο του Θεού για όλους τους ανθρώπους, η Σαμαρείτισσα θέλησε να τη μοιραστεί με τους συμπατριώτες της για να γίνουν και αυτοί συμμετοχοί. «Ελάτε», τους είπε «να δείτε έναν άνθρωπο που μου είπε όλα όσα έχω κάνει στη ζωή μου· μήπως είναι αυτός ο Μεσσίας;».

Η πρόσκληση της Σαμαρείτισσας βρήκε ανταπόκριση. Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο: «Πολλοί από τους Σαμαρείτες εκείνης της πόλης πίστεψαν σ'αυτόν, εξαιτίας της μαρτυρίας της γυναίκας » που έλεγε : «Μου είπε όλα όσα έχω κάνει». Όταν, λοιπόν, οι Σαμαρείτες ήρθαν κοντά Του, Τον παρακαλούσαν να μείνει μαζί τους· κι έμεινε εκεί δύο μέρες. Έτσι πίστεψαν πολύ περισσότεροι ακούγοντας τα λόγια Του και έλεγαν στη γυναίκα: «Η πίστη μας δεν στηρίζεται πια στα δικά σου λόγια· γιατί εμείς οι ίδιοι Τον έχουμε τώρα ακούσει και ξέρουμε πως πραγματικά Αυτός είναι ο σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός».

Αδελφοί μου, η Σαμαρείτισσα άφησε τη στάμνα και παράλληλα την ως τότε αμαρτωλή ζωή της. Η μεταστροφή της τη δικαίωσε, αφού το πρώτο της κήρυγμα είχε ανέλπιστα αποτελέσματα. Και τούτο γιατί το ερώτημα: «μήτι ούτος εστιν ο Χριστός;» κατέληξε σε βέβαιη απάντηση : «Οίδαμεν ότι ούτος εστιν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου, ο Χριστός».

Η βεβαιότητα των συμπατριωτών της έγινε και δική της βεβαιότητα. Αφού δέχθηκε το βάπτισμα κατά την ημέρα της Πεντηκοστής μαζί με τα παιδιά και τις αδερφές της, στη συνέχεια ακολούθησε τους Αποστόλους. Κήρυξε στη Συρία, στη Φοινίκη, στην Παλαιστίνη, στην Αίγυπτο, στην Καρχηδόνα και τέλος στη Ρώμη. Η Σαμαρείτισσα άφησε τη σκοτεινή ζωή της. Μετονομάστηκε σε Φωτεινή και αναγνωρίστηκε σαν ισαπόστολος. Ας μιμηθούμε το παράδειγμά της. Ας αφήσουμε κι εμείς τη στάμνα των αμαρτιών μας. Ας την μιμηθούμε είτε με τη διδασκαλία μας, είτε μέσα από την όλη ζωή και συμπεριφορά μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιστ' 16-34

Ευαγγέλιο: Ιω. θ' 1-38

2 Ιουνίου 2019

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών

Ο τυφλός του σημερινού ευαγγελίου δεν αντίκρισε ποτέ τον κόσμο. Μόνο τον άκουγε και άγγιζε κάτι απ' αυτόν. Τα πάντα, γι' αυτόν, καλύπτονταν από βαθύ και αδιαπέραστο σκοτάδι. Μα και σκοτάδι, δεν ήξερε τι θα πει. Γιατί, για να καταλάβει το σκοτάδι, θα έπρεπε προηγουμένως να έχει δει το φως. Βίωνε μια διαρκή κατάσταση θανάτου, αφού ζούσε στερούμενος και μάλιστα από τη γέννησή του, το πιο αυτονόητο και ουσιαστές αγαθό της ζωής, το φως.

Το μαρτύριό του ήταν δυσβάσταχτο. Δεν είχε να αντιμετωπίσει μόνο τις άμεσες συνέπειες της τυφλότητάς του, δηλαδή τις καθημερινές δυσκολίες για αυτοεξυπηρέτηση και αυτοσυντήρηση, αλλά, συγχρόνως, εισέπραττε τη θρησκευτική περιφρόνηση και την κοινωνική απομόνωση από τους ομοεθνείς του. Κι αυτό διότι, σύμφωνα με τις λαϊκές αντιλήψεις, εθεωρείτο αμαρτωλός και έφερε πάνω του εμφανώς τα σημάδια της θείας τιμωρίας και εγκατάλειψης.

Ο Χριστός, όμως, με πολλή συμπάθεια και ενδιαφέρον τον πλησίασε, χωρίς εκείνος να τον καλέσει, γιατί δεν Τον έβλεπε και δεν ήξερε ότι κοντά του βρισκόταν ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων. Και με μια θεοπρεπή αλλά συνάμα παράδοξη χειρονομία, ο Κύριος, αναπληρώνει την έλλειψη των σωματικών του οφθαλμών και χαρίζει στον τυφλό το φως του.

Μεγάλο και πρωτοφανές το θαύμα. Μεγάλο για το είδος του και πρωτοφανές για τον τρόπο της θεραπείας. Το ομολογεί περίτρανα ο ίδιος ο θεραπευθείς τυφλός «εκ του αιώνος ουκ ηκούσθη ότι ήνοιξέ τις οφθαλμούς τυφλού γεγεννημένου». Με το θαύμα αυτό διαφαινεται πλέον ξεκάθαρα ότι ο ερχομός του Χριστού σήμανε την έλευση της μεσσιανικής εποχής, κατά την οποία «οφθαλμοί τυφλών ανοιχθήσονται».

Ο Κύριος, για να θεραπεύσει τον τυφλό του σημερινού ευαγγελίου, χρησιμοποιεί ένα υλικό μέσο, τον πηλό. Μα ο πηλός δεν ανοίγει τα μάτια αλλά τα καταστρέφει, ακόμη κι όταν είναι υγιή. Ο Χριστός, όμως, με αυτό τον τρόπο θέλει να φανερώσει το μεγαλείο της θείας δυνάμεως, η οποία πολλές φορές «εκ των εναντίων τα εναντία κατασκευάζει». Επιπλέον, η χρήση του πηλού θυμίζει τη δημιουργία του ανθρώπου από το χώμα και μας διδάσκει ότι αυτός που δημιούργησε από τη γη τον άνθρωπο και του χάρισε τις άλλες αισθήσεις, ο ίδιος τώρα δίνει στον τυφλό την όρασή του και τον αποκαθιστά στην πρωταρχική και ακέραια κατάσταση που τον έπλασε.

Αν, όμως, το πρώτο βήμα για την θεραπεία του τυφλού έγινε από τον Χριστό, το δεύτερο βήμα έπρεπε να γίνει από τον ίδιο τον τυφλό. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Χριστός μπορούσε να θεραπεύσει τον τυφλό μ' έναν μόνο λόγο Του, όπως έκανε σε άλλες περιπτώσεις. Τον προστάζει, ωστόσο, να πάει να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ για να δοκιμάσει την πίστη του και να κινητοποιήσει τον ίδιο.

Η πορεία αυτή, της θεραπείας του τυφλού, μας δείχνει τον τρόπο που χρησιμοποιεί ο Θεός για τη σωτηρία μας. Ο Θεός, από άκρα συγκατάβαση και αγάπη κινήθηκε προς τον άνθρωπο και ήρθε «αυτειπάγγελτος» για να σώσει τον κόσμο. Ήρθε να αναζητήσει το χαμένο πρόβατο, χωρίς να περιμένει να έρθει εκείνο προς τον ποιμένα του. Ο Χριστός έκανε το πρώτο βήμα, χωρίς το οποίο θα ήταν αδύνατο να σωθούμε όσες προσπάθειες κι αν κάναμε. Είναι, όμως, απαραίτητη και η δική μας συνεργασία, έστω και ασθενική. Αν ο τυφλός δεν υπήκουε στην προσταγή του Κυρίου, η ενέργεια του Χριστού θα έμενε χωρίς αποτέλεσμα. Πρέπει, λοιπόν κι εμείς να ανταποκριθούμε στις ενέργειες του Θεού για τη σωτηρία μας, για να μη μείνουν αυτές ανενέργητες.

Το θαύμα της θεραπείας του τυφλού δεν περιορίζεται μόνο στην αποκατάσταση της σωματικής όρασης, όσο σημαντικό και αν είναι αυτό. Το θαύμα που δεν φαίνεται είναι πιο βαθύ και ουσιαστικό. Είναι ο εσωτερικός φωτισμός, που θεραπεύει την πνευματική τύφλωση.

Κι ενώ ο πρώην τυφλός βρίσκει το φως του και ομολογεί με παρρησία την πίστη του στον Χριστό, οι Φαρισαίοι εμμένουν πεισματικά στην πνευματική τους τυφλότητα και καταδιώκουν τον Χριστό ως εγκληματία. Το φως της αλήθειας προξενούσε φοβερό πόνο στους γεμάτους εγωισμό οφθαλμούς τους. Τους βόλευε να αγνοούν αυτόν που ξεσκέπαζε την υποκρισία τους. Γι' αυτό αρνούνται να παραδεχτούν το αυτονόητο, ότι δεν μπορεί να μην είναι «παρά Θεού» αυτός που έκανε ένα τέτοιο πρωτάκουστο θαύμα. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να διασύρουν τον Χριστό και φρίττουν ακούγοντας να γίνεται δάσκαλός τους ο θεραπευμένος τυφλός. Το ακαταπόνητο ψυχικό σθένος και η ακλόνητη πίστη του στον Χριστό καθιστούν τον πρώην τυφλό διαχρονικά φως για όλους εμάς τους μη τυφλούς.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Η σημερινή περικοπή θέτει ενώπιόν μας, για μια ακόμη φορά, το ακανθώδες πράγματι, για την κοινωνία και την Εκκλησία, πρόβλημα των τυφλών αδελφών μας. Ο ανθρώπινος πόνος, παρά την αλματώδη πρόοδο της τεχνολογίας, εξακολουθεί και σήμερα να βοά. Αλήθεια, πόσες τέτοιες καταστάσεις προσπερνάμε καθημερινά ανυποψίαστοι; Είναι και τούτο μια απόδειξη του πόσο έχει αμβλυνθεί το χριστιανικό μας αισθητήριο. Αν ο Χριστός έσπευσε μόνος να χαρίσει το φως στον άγνωστο επαίτη του δρόμου, άλλο τόσο είναι και δικό μας χρέος να μην αδιαφορούμε μπροστά στο δράμα των συνανθρώπων μας. Ας συνδράμουμε, λοιπόν, όλοι μας στον καθερωμένο έρανο που διεξάγεται σήμερα υπέρ των τυφλών αδελφών μας, εκδηλώνοντας έτσι με έργα το ενδιαφέρον μας προς τους πάσχοντες αδελφούς μας. Ας αποδείξουμε εμπράκτως ότι αισθανόμαστε και λειτουργούμε ως μέλη του ενός σώματος, δηλαδή της Εκκλησίας, που έχει κεφαλή τον Χριστό, όπου «τα μέλη μεριμνώνσι υπέρ αλλήλων και είτε πάσχει εν μέλος συμπίσχει πάντα τα μέλη». Ο καθένας ας προσφέρει τον οβολό της αγάπης του, από το περισσεύμα ή το υστέρημά του, με την πίστη ότι «δανείζει Θεώ ο ελεών πτωχόν».

Μετ' ευκών διαπύρων

† Ο Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: το ποσό που θα συγκεντρωθεί να σταλεί, έναντι αποδείξεως στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι το Σάββατο 8 Ιουνίου 2019, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α' ΟΙΚ. ΣΥΝ).

Απόστολος: Πράξ. κ' 16-18,28-36

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ' 1-13

9 Ιουνίου 2019

**«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματι σου ω δεδωκάς μοι, ίνα
ώσιν εν καθώς ημείς» (Ιωάν. ιζ' 11).**

Το σημερινό ευαγγέλιο αποτελεί μέρος της γνωστής ως «Αρχιερατικής Προσευχής» του Χριστού και την οποία απηύθυνε προς τον Θεό Πατέρα αμέσως μετά τον Μυστικό Δείπνο και λίγο πριν από το Πάθος και την Σταυρική Του Θυσία. Μέσα από αυτήν καταγράφεται από τη μια η επιτυχής ολοκλήρωση του έργου Του, που είχε σαν χαρακτηριστικό στόχο τη δόξα του Θεού. Ένα στόχο που επιβεβαιώνεται από τον κόσμο μετά από ένα θαύμα όπου «και εδόξαζον τον Θεόν» (Λουκ. ζ' 16, ιγ' 13, ιζ' 15, ιη' 43). Έναν στόχο που ομολογείται σήμερα και από τον ίδιο τον Χριστό. «Εγώ σε εδόξασα επι της γής, το έργον ετελείωσα ο δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω».

Όμως, μέσα από την «Αρχιερατική προσευχή» δεν αποκαλύπτεται μόνο το ως τώρα σημαντικό Του έργο, καθώς και αυτό που επλησίαζε, μέσα από την Σταύρωση και την Ανάσταση, αλλά και αυτό που θα ακολουθούσε. Δηλαδή η σύσταση και η ενότητα της Εκκλησίας καθώς και η συνέχιση του έργου Του, μέσα από την Εκκλησία από τους Μαθητές Του.

Το έργο του Χριστού αφορά όλους τους ανθρώπους. Ένα έργο που Του έχει ανατεθεί από τον Θεό Πατέρα, μέσα από μια αποκλειστική εξουσία, αλλά κι έναν μοναδικό στόχο: να «δώσει κι αυτός την αιώνια ζωή σε όλους αυτούς που του εμπιστεύθηκε», όπως ομολογεί σήμερα ο ίδιος ο Χριστός: «Καθώς έδωκας αυτό εξουσίαν πάσης σαρκός, ίνα παν ο δέδωκας αυτό δώση αυτοίς ζωήν αιώνιον».

Ο Χριστός, λοιπόν, έρχεται να προσφέρει ξανά στον άνθρωπο την κοινωνία με τον Θεό και να τον καταστήσει μέτοχο, κοινών της ζωής του Θεού. Μιας ζωής που προϋποθέτει γνώση, αλλά και αναγνώριση του Θεού Πατέρα ως του μόνου αληθινού Θεού, καθώς κι Εκείνου που έστειλε, δηλαδή, του Χριστού.

Αιώνια ζωή, λοιπόν, σημαίνει αληθινή Θεογνωσία. Άρα, αιώνια ζωή, σημαίνει όχι μόνο γνώση, αλλά και αποδοχή, παράλληλα με τον Πατέρα και του Χριστού ως αληθινού Θεού. Και τούτο γιατί, όπως εξηγεί σήμερα ο ίδιος ο Χριστός: «και τα εμά πάντα σα εστί και τα σά εμά και δεδοξάσμαι εν αυτοίς». «Κι όλα όσα είναι δικά μου είναι και δικά σου, και τα δικά σου είναι και δικά μου και δι αυτών θα φανερωθεί η δόξα μου».

Δεν μπορούμε, λοιπόν να αναγνωρίζουμε και να ομολογούμε τον Πατέρα ως Θεό και να αρνούμαστε τη Θεότητα του Υιού. Γιατί, όπως ομολογεί ο ίδιος ο Χριστός: «Εγώ και ο Πατήρ εν εσμέν» (Ιωάν. ι' 30). «Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα».

Αυτό το «ομοούσιον» του Υιού με τον Πατέρα υπερασπίσθηκαν οι 318 Πατέρες της Εκκλησίας που πήραν μέρος στην Α' Οικουμενική Σύνοδο το 325 μ.Χ. στη Νίκαια της Βιθυνίας και των οποίων τη μνήμη τιμούμε σήμερα. Μάλιστα με τη σύνταξη των επτά πρώτων άρθρων του συμβόλου της πίστεως διετύπωσαν από τη μία, την ορθή διδασκαλία της Εκκλησίας για το Δεύτερο

πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, τον Υιόν και από την άλλη απέρριψαν την αιρετική διδασκαλία του Αρείου που ισχυριζόταν ότι ο Υιός είναι «κτίσμα», δημιούργημα του Θεού. Ισχυρισμός που αν γίνει αποδεκτός τότε θέτει σε αμφιβολία και το έργο της σωτηρίας του ανθρώπου. Αν ο Χριστός δεν είναι τέλειος Θεός, άρα δεν είναι ούτε και αιώνιος και κατά συνέπεια και η σωτηρία που προσφέρει δεν είναι πραγματική.

Η διδασκαλία της Εκκλησίας διατυπώνεται ξεκάθαρα με δύο τρόπους. Πρώτον, μέσα από την εικόνα του Χριστού, όπου στο φωτοστέφανο υπάρχει η φράση «ο ων», δηλαδή ο υπάρχων, ο αιώνιος. Μια φράση που τη συναντούμε σε κάθε εικόνα του Χριστού, που αποτυπώνει κάθε ιστορικό γεγονός από τη Γέννηση ως την Ανάληψη. Δεύτερον, η διδασκαλία της Εκκλησίας για το Δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος αποτυπώνεται και μέσα στα άρθρα του Συμβόλου της πίστεως, όπως τα διετύπωσαν οι Άγιοι Πατέρες της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου.

Εκκάθαρη η διδασκαλία των Αγίων Πατέρων για το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος.

Τον αναγνωρίζουν ως «Υιόν του Θεού», «Μονογενή», «τον εκ Πατρός Γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων». Με την ομολογία δε για τον Υιό, ότι είναι Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού και «Γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί δι ου τα πάντα εγένετο», επιτυγχάνουν ένα διπλό στόχο. Πρώτον, να διατυπώσουν τη σωστή διδασκαλία της Εκκλησίας και δεύτερον να απορρίψουν τη διδασκαλία του Αρείου, ότι ο Υιός είναι «κτίσμα», δημιούργημα του Θεού και άρα, αφού δεν είναι άναρχος δεν είναι ούτε και Θεός.

Βλέποντας τα μεγάλα προβλήματα που δημιούργησαν τόσο η αίρεση του Αρείου, όσο και οι άλλες αιρέσεις δια μέσου των αιώνων κατανοούμε περισσότερο την εναγώνια προσευχή του Ιησού για τους Μαθητές του «ίνα ώσιν εν», καθώς και τη σημερινή αναφορά του Αποστόλου Παύλου για λύκους βαρείς, που δυστυχώς, θα προέλθουν μέσα από τις τάξεις των Χριστιανών.

Στο χώρο του Χριστιανισμού δεν υπάρχει προσωπική πίστη του καθενός. Υπάρχει μόνο η Πίστη της Εκκλησίας. Επίσης δεν υπάρχει το δόγμα της εξουσίας, της κυριαρχίας. Η μόνη «εξουσία» που μπορεί να γίνει αποδεκτή, είναι η «εξουσία της αγάπης», που ξέρει να δίνει και να θυσιάζεται για τους άλλους και όχι να θυσιάζει τους άλλους στον βωμό του εγωισμού και της όποιας μορφής επικράτησης.

Αδελφοί μου, όσο καταστροφική είναι η αίρεση, άλλο τόσο καταστροφικό είναι και το σχίσμα. Δεν αρκεί να λέμε ότι ο Χριστός είναι το θεμέλιο της ζωής μας και την ίδια στιγμή η ζωή μας να αποξενώνεται από την αγάπη. Μια αγάπη που δυστυχώς δεν σαρκάζεται μόνο από τους «εχθρούς», αλλά σκοτώνεται και από τους Χριστιανούς.

Αδελφοί μου, σε μια εποχή δύσκολη που με ευκολία θανατώνεται ο άνθρωπος και το ανθρώπινο γένος και οι λαοί διαπομπεύονται μέσα από γενοκτονίες, ας προβάλουμε την αξία του ανθρώπου μέσα από την ενότητα της πίστεως, αλλά και της ζωής μας. Με τον τρόπο αυτό θα συμβάλουμε στην ενότητα για την οποία προσευχήθηκε ο Κύριος «ίνα ώσιν εν» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1-11

Ευαγγέλιο: Ιω. ζ' 37-52, η' 12

16 Ιουνίου 2019

Πεντηκοστή σήμερα, πλήρωμα και επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος στους αγίους Αποστόλους αλλά και σε ολόκληρη την Εκκλησία, εκπλήρωση της υποσχέσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ότι δεν θα εγκαταλείψει με την Ανάληψή Του τον κόσμο, αλλά θα στείλει τον Παράκλητο, για να κατευθύνει όλους μας και να συγκροτεί, με την ενοποιητική Του δύναμη, ολόκληρο το σώμα της Εκκλησίας. Η περικοπή που διαβάζουμε κατά τη σημερινή Θεία Λειτουργία είναι χαρακτηριστική και μας μεταφέρει τόσο τα λόγια του Χριστού, όσο και τις αντιδράσεις των φαρισαίων, προσφέροντας σε όλους εμάς σήμερα το έναυσμα για να κάνουμε κάποιες σημαντικές σκέψεις. Μέσα στο πλήθος που είχε μαζευτεί για τη γιορτή της σκηνοπηγίας, στάθηκε ο Ιησούς και με δυνατή φωνή είπε: “Όποιος διψά, ας έλθει σε εμένα να πει, γιατί όπως λέει η Γραφή, εκείνος που πιστεύει σε εμένα θα αναβλύουν μέσα του ποταμοί ύδατος ζώντος”.

Ο Ιωάννης μας εξηγεί ότι με τα λόγια αυτά ο Χριστός εννοούσε το Άγιο Πνεύμα, το οποίο επρόκειτο να λάβουν όσοι Τον είχαν πιστέψει, γιατί ακόμα δεν υπήρχε το Άγιο Πνεύμα ανάμεσα στους ανθρώπους, μιας που ο Χριστός δεν είχε ακόμα δοξαστεί, με την Ανάσταση και την Ανάληψή Του στους Ουρανούς. Όπως πάντα, έτσι και σε εκείνη την περίπτωση διχάστηκε το πλήθος, και άλλοι έλεγαν ότι ο Χριστός είναι προφήτης, ενώ άλλοι Τον αμφισβητούσαν. Κάποιοι πάλι, απεσταλμένοι από τους Φαρισαίους, βρισκόντουσαν εκεί με σκοπό να συλλάβουν τον Χριστό, όμως τελικά δεν το αποτόλμησαν, θαυμάζοντας τα λεγόμενά Του. Οι φαρισαίοι αγανακτούν, λέγοντας “μήπως κι εσείς πλανηθήκατε; είδατε κανένα από τους άρχοντες ή από τους φαρισαίους να έχει πιστέψει σε αυτόν; αλλά ο όχλος ο καταραμένος τον πιστεύει, που δεν γνωρίζει τον νόμο”. Τέλος, στο επιχείρημα του νομομαθούς Νικοδήμου, που είχε γνωρίσει τον Χριστό και είχε συνομιλήσει μαζί Του, ότι ο νόμος δεν κρίνει κανένα αν προηγουμένως δεν τον ακούσει, απαντούν υπεροπτικά ότι εφόσον ο Χριστός προέρχεται από τη Γαλιλαία, δεν μπορεί να είναι προφήτης.

Η πρώτη σκέψη που απορρέει από τη σημερινή διήγηση του Ευαγγελίου είναι ότι ο Χριστός αποτελεί την πηγή της ζωής, του ζώντος ύδατος, που ξεδιψά κάθε άνθρωπο που πιστεύει σ' Αυτόν. Το είπε στη Σαμαρείτιδα, μας καλεί και σήμερα να έρθουμε κοντά Του και να γίνουμε δοχεία της ζωοποιού και αγιαστικής δύναμης του Αγίου Πνεύματος. Γιατί έχει την δύναμη, όπως ακριβώς έγινε με τους αγίους Αποστόλους, που από φοβισμένους μαθητές τους μεταμόρφωσε σε μια στιγμή σε διάπυρους κήρυκες και διδασκάλους, να φωτίσει την ύπαρξή μας, να αγιάσει τη ζωή μας, να μας προσφέρει την βεβαιότητα της Αναστάσεως και της σωτηρίας. Το Άγιο Πνεύμα, το οποίο έστειλε ο Χριστός στον κόσμο, είναι εκείνο που

ενεργεί την ενότητα στην Εκκλησία, είναι εκείνο που επιτελεί τα Μυστήρια, που κατευθύνει τους πνευματικούς μας πατέρες και μας προφυλάσσει από τις παγίδες του νοητού εχθρού. Χωρίς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος οι Απόστολοι δεν θα τολμούσαν να βγουν από το υπερώο της Ιερουσαλήμ, ούτε να κηρύξουν με παρρησία στον κόσμο τα όσα έζησαν. Χωρίς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, οι Μάρτυρες δεν θα παρέμεναν ακλόνητοι στην πίστη και θα υπέκυπταν στις απειλές των τυράννων. Χωρίς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος η Εκκλησία θα είχε καταλυθεί από τους διώκτες της αλλά και από τις αιρέσεις που σε κάθε εποχή προσπαθούν να πλανήσουν τα μέλη της. Χωρίς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος οι Πατέρες της Εκκλησίας δεν θα μπορούσαν με ομοφωνία να ορθοτομήσουν την Αλήθεια, μέσα από τις Οικουμενικές Συνόδους.

Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος αποτελεί το κριτήριο της Αληθείας και της γνησιότητας, και αυτό είναι το δεύτερο σημαντικό μήνυμα της σημερινής εορτής. Οι Φαρισαίοι αρνούνται τον Χριστό, και προτάσσουν ως σημείο αυθεντικότητας της γνώμης τους ότι ούτε αυτοί ούτε οι άρχοντες πιστεύουν σ'Αυτόν, αλλά ο όχλος που δεν γνωρίζει τον νόμο. Αυτό το επιχείρημα το ακούμε ακόμα και σήμερα, όταν κάποιοι θέλουν να αμφισβητήσουν τις αλήθειες του Ευαγγελίου και της πίστεώς μας. Μας λένε ότι εφόσον έτσι πράττουν οι επιφανείς και οι μορφωμένοι, κατά τον ίδιο τρόπο οφείλουμε κι εμείς να κινούμαστε. Για την Εκκλησία, όμως, δεν αποτελεί κριτήριο η γνώμη των πολλών, ούτε των επιφανών, ακόμα και αν πρόκειται για τους ίδιους τους ποιμένες της, αλλά ο φωτισμός του Αγίου Πνεύματος. Στην περίοδο της εικονομαχίας, για παράδειγμα, ακόμα και επίσκοποι και πατριάρχες είχαν πλανηθεί και έγιναν πολέμιοι της εικόνας του Χριστού και των Αγίων. Όταν, όμως, συγκλήθηκε Σύνοδος σύμφωνα με την τάξη και την Παράδοση της Εκκλησίας, τότε το Άγιο Πνεύμα ήταν εκείνο που κατεύθυνε τη σκέψη των επισκόπων και των μοναχών σε ομοφωνία και έτσι έχουμε την Έβδομη Οικουμενική Σύνοδο, η οποία και αποκατέστησε την αληθινή πίστη και την προσκύνηση των ιερών εικόνων.

Ας ευχηθούμε, επομένως, και ας προσευχηθούμε, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να προσφέρει πλούσια τη χάρη και το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας, ώστε να μας φωτίζει και να μας καθοδηγεί μέσα στην πολυφωνία και τη σύγχυση που επικρατεί στον κόσμο μας, ώστε να μας δείχνει πάντοτε την Αλήθεια και να μας προφυλάσσει από τις πλάνες και από τις παγίδες του εχθρού. Αμήν. Γένοιτο.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33- ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33,37-38, ιθ' 27-30

23 Ιουνίου 2019

Η Εκκλησία μας όρισε την Κυριακή μετά την Πεντηκοστή και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο να εορτάζουμε όλους τους αγίους της. Οι άγιοι είναι καρπός και βεβαίωση της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Όσο υπάρχει η Εκκλησία, δια των μυστηρίων της, όπου το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στους πιστούς και τους αγιάζει, τόσο θα αναδεικνύονται και άγιοι. Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που φωτίζει **«πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον»**. Μας φωτίζει ώστε να ακολουθούμε όσα ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας δίδαξε ώστε να καταξιωθεί ο καθένας της αγιότητας, γιατί αυτός πρέπει να είναι ο προσανατολισμός του κάθε Χριστιανού κατά τον λόγο του Κυρίου **«άγιοι γίνεσθαι ότι εγώ άγιός ειμι»**.

Έτσι, το σημερινό ευαγγέλιο που ακούσαμε αναφέρεται στο τι έκανε ο κάθε άγιος για να αναδειχθεί άγιος και τι πρέπει να κάνουμε εμείς για να καταξιωθούμε της χάριτος των αγίων.

- Πρώτα, πρέπει να έχουμε ομολογία πίστεως. Οι δειλοί, οι χλιαροί στην πίστη και αυτοί που ντρέπονται να ομολογήσουν την πίστη τους δεν έχουν θέση στη βασιλεία των ουρανών. Ο Χριστός θέτει μιαν προϋπόθεση: Όποιος ομολογεί ότι ανήκει σε Αυτόν, ιδιαίτερα όταν κινδυνεύουν τα υλικά συμφέροντά του ή ακόμα και η ίδια η ζωή του, τότε και ο Χριστός θα τον αναγνωρίσει μπροστά στον Θεό Πατέρα. Όποιος από φόβο μην πάθει κάτι ντραπεί να ομολογήσει την πίστη του, αυτός θα θεωρηθεί ξένος για τον Θεό. Είναι εύκολο να πεις ότι πιστεύεις σε έναν που πιστεύει το ίδιο με εσένα, είναι όμως δύσκολο να ομολογήσεις την πίστη σου εκεί που αν το κάνεις μπορεί να σε περιγελάσουν, ή εκεί που μπορεί να χάσεις τη δουλειά σου, ακόμα δε πολύ πιο δύσκολο όταν κινδυνεύει η ίδια η ζωή σου. Οι άγιοι, όμως, αυτό έκαναν στη ζωή τους. Γι' αυτό και δεν υπάρχει άγιος που να έζησε άνετη ζωή, όλοι, συνάντησαν δυσκολίες, διωγμούς, ακόμα και μαρτύριο. Μπορεί στην αρχή να φάνηκαν οι διώκτες του Χριστού ότι νικούν, στο τέλος όμως αυτός που κερδίζει είναι αυτός που αγωνίστηκε στη ζωή του να έχει το όνομα του Χριστού ως καθημερινή ομολογία. Αυτό εφάρμοσε ο κάθε άγιος γι' αυτό και σήμερα τιμάται από όλους εμάς αλλά πολύ περισσότερο επάξια από τον Θεό.
- Δεύτερο μήνυμα των λόγων του Χριστού είναι ότι η αγάπη του Θεού θα πρέπει να ξεπερνά κάθε άλλη αγάπη που έχουμε, ακόμα και αυτών των γονέων και των παιδιών μας: **«Ο φιλών πατέρα, μητέρα, υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος»**. Πολύ σκληρός ο λόγος του Χριστού θα πει κανείς. Ο Χριστός εδώ δεν λέγει να μην αγαπούμε και να μην θυσιαζόμαστε για την οικογένειά μας. Αντίθετα μάλιστα, αυτή η εντολή είναι δεδομένη, θα πρέπει να φροντίζουμε για τα μέλη της οικογένειάς μας ως ιερό καθήκον. Η αγάπη του Χριστού, όμως, θα

πρέπει να ξεπερνά ακόμα και την μεγαλύτερη αγάπη που έχει ο καθένας, αυτήν της οικογένειάς του. Μας λέγει, δηλαδή, να θέσουμε προτεραιότητες και ως πρώτη προτεραιότητα να είναι ο Θεός. Υπήρξαν άγιοι που οι γονείς τους, τους ωθούσαν σε ζωή αντίθετη με το θέλημα του Θεού, αυτοί, όμως, ως Χριστιανοί ήθελαν να παραμείνουν πιστοί στον Θεό. Έτσι βρέθηκαν στο δίλημμα της αγάπης προς τους γονείς ή της αγάπης προς τον Θεό και διάλεξαν την αγάπη προς τον Θεό και έτσι μαρτύρησαν γι' αυτή τους την πίστη. Η επιλογή τους αυτή τους δικαίωσε και τους αντάμειψε με την αγιότητα. Υπήρξαν βέβαια και άγιοι που κατάφεραν με την προσευχή τους και με τον τρόπο τους να οδηγήσουν και την οικογένεια και τους γύρω τους να πιστέψουν στον Χριστό. Αυτό είναι το τέλειο, το ιδανικό, που όποιος το κατάφερε θα έχει να ανταμειφθεί πολύ περισσότερο από τον Χριστό.

- Ένα τρίτο μήνυμα σήμερα είναι οι λόγοι του Χριστού **«ὅς ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ ἔστι μου ἄξιος»**. Όλα τα προηγούμενα που μας είπε ο Χριστός θα φανούν στον καθένα μας πολύ δύσκολα. Πώς να μπορούμε στη ζωή μας να ομολογούμε την πίστη μας στον Χριστό ή να αγαπούμε Αυτόν περισσότερο από κάθε τι άλλο; Έρχεται τώρα να μας πει ότι ο δρόμος του κάθε χριστιανού είναι δύσκολος. Να μην περιμένει ανέσεις και ευκολίες. Αν η επίγειος ζωή του Χριστού ήταν μια σταυρώσιμη πορεία, τέτοια θα πρέπει να είναι και η δική μας. Σταυρός, όμως, που οδηγεί στην ανάσταση και στην αληθινή ζωή πέραν του τάφου. Δεν είναι άξιος ο Χριστιανός που προσπαθεί να αποφύγει τον σταυρό, τις δυσκολίες, για να περνά καλά σε αυτή τη ζωή. Άξιος είναι αυτός ο Χριστιανός που στους πειρασμούς, στις δυσκολίες, στον τυχόν διωγμό στέκει αλύγιστος και κρατάει το όνομα του Χριστού ως προτεραιότητα στη ζωή του. Αν οι άγιοι που εορτάζουμε σήμερα έψαχναν τις ευκολίες και τις ανέσεις δεν θα είχαμε αγίους. Ήξεραν, όμως, ότι σε αυτόν τον σταυρό που κουβαλούσαν ερχόταν ο Χριστός και τους ενδυνάμωνε, τους στήριζε να τον σηκώνουν ακούραστα και αγόγγυστα. Έτσι και στη ζωή μας, μπορεί να μας φαίνονται οι λόγοι του Χριστού δύσκολοι αλλά όταν πάρουμε την απόφαση να ακολουθήσουμε αυτό τον δρόμο ο Χριστός θα είναι συνοδοιπόρος.

Αυτά εφάρμοσαν στη ζωή τους όλοι οι άγιοι μας που τιμούμε σήμερα και αξιώθηκαν της αγιότητας. Ο Χριστός ήταν πάντοτε προτεραιότητα στη ζωή τους, ομολογούσαν καθημερινώς την πίστη σε Αυτόν, ιδιαίτερα στα δύσκολα. Η ζωή των αγίων ήταν σταυρώσιμη πορεία που όμως οδηγεί στην ανάσταση και την είσοδό τους στην όντως ζωή κοντά στον Χριστό. Αυτά πρέπει να κάνει ο κάθε Χριστιανός, έχοντας όλους τους αγίους που εορτάζουμε σήμερα ως πρότυπα στη ζωή του αλλά και επικαλούμενος κάθε φορά τις πρεσβείες τους, να είναι μαζί με τον Χριστό συνοδοιπόροι στον αγώνα μας.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος :Ρωμ. β' 10 - 16

Εὐαγγέλιον: Ματθαίου δ' 18 - 23

30 Ιουνίου 2019

Ακούσαμε, αγαπητοί μου αδελφοί, τον Κύριό μας, στη σημερινή περικοπή να προσκαλεί τα δυο αδέρφια, τον Σίμωνα Πέτρο και τον Ανδρέα. Δικαιολογημένα εντυπωσιαζόμαστε και θαυμάζουμε, όταν ακούμε τον ευαγγελιστή να σημειώνει «ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Ἄφησαν γονεῖς, ψαρόβαρκες και ψάρια, τα πάντα, και ακολούθησαν τον Χριστό! Πρόβαλε επιπλέον και ένας εξωπραγματικός στόχος, που φυσικά δεν κατάλαβαν τότε την έννοιά του.

«Δεῦτε ὀπίσω μου και ποιήσω ὑμᾶς ἁλῖεις ἀνθρώπων!»!

Ακολουθείτε Με, και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων! Αναντίρρητα είναι πολύ εντυπωσιακή η άμεση ανταπόκρισή τους. Δεν ξέρω ποιοι και πόσοι από εμάς, βλέποντας έναν άγνωστο, γιατί για εκείνους, ήταν ένας άγνωστος ο Χριστός, θα παρατούσαμε τις δουλειές μας, το σπιτικό μας, τα πάντα, για να Τον ακολουθήσουμε! Είναι ένα ερώτημα, για μια υποθετική πιθανότητα, που δεν μπορεί βέβαια, να έχει μια ασφαλή λογική απάντηση. Προφανώς πρόκειται για παρέμβαση του Αγίου Πνεύματος. Ο Κύριος κάλεσε τους μαθητές Του. Στη σημερινή περικοπή τον Πέτρο και τον Ανδρέα, έπειτα κάλεσε τον Ιάκωβο, το Φίλιππο και τον Ναθαναήλ και τους άλλους και συμπλήρωσε τους δώδεκα. Κι όλοι αυτοί ακολούθησαν τον Χριστό. Γύρισαν μαζί Του στις ατέλειωτες πορείες. Είδαν έκπληκτοι, να θαυματοουργεί, να θεραπεύει ανίατες ασθένειες! Έγιναν μάρτυρες υπερφυσικών και ακατανόητων γεγονότων. Κυριολεκτικά θαυματοουργικές ανατροπές. Τον άκουσαν, αγαπητοί μου, να διδάσκει τον θείο νόμο, ανατρέποντας τη στενοκέφαλη ερμηνεία των νομοδιδασκάλων. Βρέθηκαν μαζί Του, στη διάρκεια της τριετούς επίγειας παρουσίας Του, όταν αντιμετώπιζε την πολεμική των γραμματέων και φαρισαίων, που δεν μπόρεσαν ποτέ, να αντιληφθούν το πραγματικό νόημα των απεσταλμένων του Θεού, εμπνευσμένων προφητών. Κι έμειναν μαζί Του, κοπίασαν και ταλαιπωρήθηκαν από χωριό σε χωριό και από πόλη σε πόλη, αντιμετώπιζοντας την υποδοχή αλλά και κριτική των συμπατριωτών τους, των γραμματέων και φαρισαίων. Παρέμειναν κοντά Του, παρά τις ανθρώπινες αδυναμίες τους, μέχρι το τέλος. Ενθουσιάστηκαν με την υποδοχή Του στα Ιεροσόλυμα! Φοβήθηκαν, όταν Τον συνέλαβαν. Κρύφτηκαν, όταν Τον σταύρωσαν. Υποδέχτηκαν όμως τον Αναστάνα και αναθάρρησαν! Αντιλήφθηκαν, δέχτηκαν και εκπλήρωσαν την αποστολή τους. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη», ήταν η εντολή Του. Ξεπέρασαν την αδύναμη ανθρώπινη φύση τους, και στέριωσαν ένα τεράστιο, αιώνιο έργο, τη μοναδική αλήθεια, στα έθνη. Μετέφεραν το ελπιδοφόρο μήνυμα, την ευαγγελία της σωτηρίας. Υπάρχει, όμως, κάτι που είναι εξίσου σημαντικό, επακόλουθο εκείνου του γεγονότος μετά από εκείνη την πρόσκληση. Θεμελιώθηκε ένας νέος κόσμος. Πραγματοποιήθηκε μια γενική ανατροπή σε ήθη και έθιμα. Υπήρξαν, βέβαια, και πριν την ενανθρώπιση του Κυρίου, προφήτες απεσταλμένοι του Θεού, σοφοί και εμπνευσμένοι άνθρωποι με σπουδαίες ηθικές αρχές και θεωρίες. Υπήρξαν και υπάρχουν πολλές θρησκείες, που προσπάθησαν να δώσουν λύσεις στα ανθρώπινα προβλήματα, να ικανοποιήσουν τις πνευματικές μας ανησυχίες, με βάση κάποιες αποδεκτές ηθικές και φιλοσοφικές αξίες. Και υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, που τις ακολουθούν, ελπίζοντας να βρουν την αλήθεια. Ωστόσο η αλήθεια και η σωτηρία της ψυχής, η λύση προβλημάτων, με αιώνια προβολή, μόνο στον Χριστό υπάρχει! Οι απόστολοι διέδωσαν τη μοναδική αληθινή θρησκεία, τη θρησκεία της αγάπης, που

επαγγέλλεται και προσφέρει τη σωτηρία της ψυχής μας. Μια νέα θρησκεία έμελλε να ανατρέψει και να οικοδομήσει. Να μεταβάλει τον τρόπο ζωής των ανθρώπων, να εξευγενίσει τον άνθρωπο. Είναι χαρακτηριστική η χριστιανική επίδραση σε λαούς, που την έζησαν. Πέτυχε να ανατρέψει και να εναρμονίσει ήθη και έθιμα με τον χριστιανισμό.

Ζούμε, αγαπητοί μου αδελφοί, σήμερα μια πληθώρα κοινωνικών συστημάτων, που έμμεσα ή άμεσα επηρεάστηκαν από την αλήθεια του ευαγγελίου. Επέδρασε ο λόγος του Θεού σε πολιτισμούς αλλά και θρησκείες. Προσέξτε κάτι, που δε σκεφτόμαστε! Ζούμε χρονολογικά στην μετά Χριστόν εποχή. Η παρουσία του Χριστού και η θρησκεία, που προσέφερε στον κόσμο, έγινε η διαχωριστική γραμμή. Ο παλιός και ο νέος κόσμος! Μετρούμε τα χρόνια, προ Χριστού και μετά Χριστόν! Ζούμε την περίοδο της σωτηρίας, που πηγάζει από τη σταυρική θυσία του Κυρίου μας. Το κυριότερο! Έφερε την βεβαιότητα της λύτρωσης από την αμαρτία, την ελπίδα της θέωσης. Ένωσε τον αδύνατο άνθρωπο με τον παντοδύναμο Θεό. Γι' αυτό, ο Χριστός, γιος του μοναδικού δημιουργού Θεού, θυσιάστηκε για να μας σώσει από την αμαρτία, να μας θεώσει. Τη στιγμή λοιπόν, της κλήσης των αποστόλων – μαθητών του Κυρίου, σήμανε η αλλαγή του κόσμου. Άλλαξε η αντίληψη για το αξιολογικό περιεχόμενο. Οι αρχές του ευαγγελίου, η διδασκαλία του Χριστού, επηρέασε και επηρεάζει κάθε πολιτισμό, κάθε μορφή της ζωής του κόσμου. Σ' αυτούς, που πιστεύουν, αλλά και σε αυτούς, που δεν πιστεύουν στον Χριστό! Διεγράφη το «όφθαλμόν αντί όφθαλμου» ή και το «ὃ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσης». Ο χριστιανισμός τα ξεπερνά και ορίζει: «να συμπεριφέρεστε στους άλλους, όπως θα θέλατε να συμπεριφέρονται σε σας εκείνοι». Διδάσκει την αγάπη σε φίλους και εχθρούς. Ζούμε, αγαπητοί μου, μια δύσκολη εποχή, όπου η φιλαυτία και ο εγωισμός κυριαρχούν στη ψυχή μας και μας απομακρύνουν από το ενδιαφέρον και την αγάπη, που πρέπει να δείχνουμε στον πλησίον μας. Ο άνθρωπος δεν έπαυσε να πολεμά ή να βλάπτει ο ένας τον άλλο. Αλλά γνωρίζει ότι είναι λάθος και προσπαθεί να διορθώσει τα λάθη του. Φυσικά δεν είμαστε περήφανοι, για την απαράδεκτη συμπεριφορά μας για τον διπλανό μας ή ο ένας λαός, στον άλλο. Ωστόσο, όταν βλέπουμε τα έργα οπαδών άλλων θρησκειών, ευχαριστούμε τον Θεό, που μας υποδεικνύει τη ανώτερη διδασκαλία του ευαγγελίου, που βοηθά στην αυτοβελτίωσή μας. Η σύγχρονη εποχή με την εξαιρετική υπερβολή της τεχνολογίας, μας απομονώνει από την επικοινωνία με τον πλησίον μας. Δεν βλέπουμε τις ανάγκες του. Λησμονούμε το επιτακτικό καθήκον της αγάπης, που πρέπει να εκδηλώνεται και με λόγια και με έργα. Όντας ηθικά ευαίσθητοι, ως χριστιανοί, δεν θα πρέπει να ανεχόμαστε αδιαμαρτύρητα ηθικές παρεκκλίσεις. Υπάρχει, όμως, κάποιας μορφής πρόσκληση και για μας; Εκείνοι «άφέντες άπαντα». Εμείς, αγαπητοί μου, τι θα αφήσουμε; Τι ζητά από εμάς; Η πρόσκληση και η δική μας κλήση, είναι να εγκαταλείψουμε τις αδυναμίες και τα ελαττώματά μας, να αποδείξουμε, ζωντανά, έμπρακτα την πίστη μας. Να γίνει η συμπεριφορά μας, οδοδείκτης για τους γύρω μας. Ίσως να υποδείξουμε διακριτικά, το σωστό και σε κάποιον που αδικεί. Να ακολουθούμε μια ζωή πίστεως αλλά και τήρησης των θείων εντολών. Να δηλώσουμε ως πρόνόμιο την υποταγή μας στις επιταγές του χριστιανισμού και ότι προσαρμόζουμε ανάλογα την ζωή μας. Να μη κάνουμε την ευκαιρία να μοιλιάζουμε κάθε κοινωνική πολιτιστική εκδήλωση με χριστιανικό περιεχόμενο. Να είναι η ζωή μας, το ζωντανό, το φωτεινό χριστιανικό παράδειγμα! Αυτή είναι η κλήση μας!

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τε.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Κυ.	2/6	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Πε.	2/5	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Εοπ.)	Κυ.	9/6	ΛΥΣΟΣ
Πα.	3/5	ΠΑΡΑΜΑΛΙ	Δε.	10/6	ΜΕΣΟΓΗ (Εοπ.)
Σα.	4/5	ΕΛΕΔΙΩ (Εοπ.)	Τρ.	11/6	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυ.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	16/6	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυριδωνος
Κυ.	12/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ	Δε.	17/6	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυ	19/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	23/6	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυ	26/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Πα.	28/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Εοπ.)
			Πα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)
			Κυ.	30/6	ΙΝΝΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ	Κυ.	2/6	ΣΙΜΟΥ
Κυ.	12/5	ΕΜΠΑ	Κυ.	9/6	ΙΝΝΙΑ
Κυ	19/5	ΑΝΑΡΙΤΑ	Τρ.	11/6	ΜΕΣΟΓΗ
Κυ	26/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας	Κυ.	16/6	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
			Κυ.	23/6	ΑΥΔΗΜΟΥ
			Πα.	28/6	ΑΡΓΑΚΑ (Εοπ.)
			Σα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
			Σα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)
			Κυ.	30/6	ΚΟΙΛΗ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τε.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Τρ.	5/6	ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ, (Αγρυπνία)
Πα.	3/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγία Μαύρη	Πε.	6/6	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Σα.	4/5	ΑΛΕΚΤΟΡΑ, Άγιος Κασσιανός	Σα.	8/6	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ, Άγιος Θεόδωρος
Σα.	4/5	ΧΟΛΕΤΡΙΑ, Αγία Ειρήνη (Εοπ.)	Κυ.	9/6	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ, Άγιοι Πατέρες
Κυ.	5/5	ΤΙΜΗ	Δε.	10/6	ΕΜΠΑ, Άγιος Λουκάς ο Ιατρός
Τε.	8/5	ΠΡΑΣΤΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Κυ.	16/6	ΑΡΜΟΥ, Άγιος Τύκωνας
Σα.	11/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγιος Σώζοντας	Σα.	29/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Σα.	11/5	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Επιφάνιος (Εοπ.)	Σα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εοπ.)
Κυ.	12/5	ΔΡΟΥΣΙΑ			
Δε	20/5	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ, Αγία Ελένη (Εοπ.)			
Σα.	25/5	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

5/5	ΚΟΥΚΛΙΑ	9/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
12/5	ΜΑΝΔΡΙΑ	23/6	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
26/5	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	30/6	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

5/5	ΑΡΟΔΕΣ	9/6	ΑΥΔΗΜΟΥ
12/5	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	23/6	ΠΟΛΕΜΙ
19/5	ΤΣΑΔΑ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

12/5	ΑΧΕΛΕΙΑ	9/6	ΤΙΜΗ
19/5	ΚΟΝΙΑ	23/6	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ